

O tom nejvíc nejlepším psu. O srdcovém králi mého srdce. Tady to bude z pochopitelných důvodů, dlouho trvat, než něco dopíšu. Ale jednou to určitě dopíšu, jen to chci napsat co nejlíp. Srdcem, a tomu je málo napsat to, že byl víc člověkem než psem. Že s ním jsem poznávala třeba to, že učení a hlavně myšlení psů má hranice posunuté tam, kde se nám lidem ještě moc nezdá. Že to byl neuvěřitelně komunikativní jedinec, s kterým se opravdu dalo bez nadsázky hovořit, domlouvat (nebyl problém třeba říct mu "Běž a přines mi mikinu" a on šel a ač se nikdy neučil, co je přinést konkrétně mikinu, tak s ní prostě připochoval - výhoda psů na které je hovořeno jak do mikrofonu □, vytvoří si neskutečnou slovní zásobu o které ani nevíme). Do konce svého života mě nepřestal překvapovat tím, co dokázal a svými schopnostmi. Jeden z jeho posledních majstrštyků bylo, že se naučil dávat kostky určitého tvaru do jediného správného otvoru, aniž by se spletl. A bylo toho za jeho života spousta, co zvládnul a čím překvapil. A v podstatě i tím svým koncem mě překvapil, protože byl opravdu nečekaný.